

Sygn. akt VII U 589/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 czerwca 2015 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodnicząca: Sędzia S.O. Grażyna Cichosz

Protokolant: p.o. prot. sąd. Joanna Zdunek

po rozpoznaniu w dniu 1 czerwca 2015 roku w Lublinie

sprawy z wniosku W. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania W. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 18 stycznia 2013 roku znak: (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje W. M. prawo renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 grudnia 2012 roku do dnia 22 października 2016 roku;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. na rzecz W. M. kwotę(...) (...)) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt VII U 589/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 stycznia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił W. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż wnioskodawca nie został uznany za niezdolnego do pracy orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 14 stycznia 2013 roku.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył W. M. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Powoływał się na postępującą (...).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

W. M. do 30 listopada 2012 roku był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (okoliczność bezsporna).

Wnioskodawca w dniu 8 listopada 2012 roku złożył kolejny wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 213 akt ZUS). Po przebadaniu przez lekarza orzecznika ZUS w dniu 14 grudnia 2012 roku nie został uznany za niezdolnego do pracy (k. 221 akt ZUS). Na skutek wniesionego sprzeciwu został poddany badaniu przez komisję

lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 14 stycznia 2013 roku nie uznała go za niezdolnego do pracy (k. 226 - akta ZUS).

W. M. cierpi na (...) (...) (...) U wnioskodawcy występuje suchy męczący kaszel, duszność wysiłkowa, a okresowo również spoczynkowa, bóle w klatce piersiowej oraz bóle głowy. Przy wspomaganiu farmakologicznym odczyt spirometrii jest prawidłowy jednak występują zmiany osłuchowe w płucach. Badania diagnostyczne potwierdzają rozległe zmiany w płucach. Stanowią one przeciwwskazanie do pracy fizycznej. Z tego powodu wnioskodawca jest nadal częściowo niezdolny do pracy do 22 października 2016 roku. (...)nie powoduje istotnych powikłań narządowych, poddaje się leczeniu farmakologicznemu i nie ma wpływu na niezdolność do pracy. (opinie biegłych – k. 18, 33, 55, 65).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów niekwestionowane przez strony, które uznał za wiarygodne. W wydanych opiniach biegli z zakresu chorób płuc jednoznacznie stwierdzili, że stopień zaawansowania (...) u wnioskodawcy stanowi kategorię przeciwwskazanie do podjęcia pracy fizycznej, co powoduje nadal częściową niezdolność do pracy na okres 2 lat od daty badania. Jego stan zdrowia ponadto nie uległ poprawie w porównaniu do okresu przed 30 listopada 2012 roku. Co więcej organ rentowy nie wnosił zastrzeżeń do ostatniej opinii biegłego specjalisty chorób płuc (k. 83v).

Specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłych za przekonujące (wyrok SN z 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656). Wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być jasne, kategorię przeciwwskazanie i przekonujące dla Sądu, jako bezstronnego arbitra w sprawie, dlatego gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, co pozwala uznać znaczące dla istoty sprawy okoliczności za wyjaśnione, to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych (wyrok SN z 21 listopada 1974 r., II CR 638/74, opubl. w OSP 1975/5/108). Wydane w sprawie opinie spełniają te kryteria.

Odwołanie W. M. zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 1440) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 i 7 ustawy albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Pojęcie niezdolności do pracy zdefiniowane zostało w art. 12 cytowanej ustawy, który to przepis stanowi, iż niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W związku z tym, że wnioskodawca do 30 listopada 2012 roku był uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy jedynie pierwsza ze wskazanych przesłanek była sporna w niniejszym postępowaniu. Powyżej przedstawiony stan faktyczny jednoznacznie wskazuje, że W. M. jest nadal częściowo niezdolny do pracy do 22 października 2016 roku.

Zaskarżoną decyzję należało zatem zmienić przyznając mu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres stwierdzonej niezdolności do pracy.

Orzeczenie o kosztach procesu uzasadnia przepis art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 §1 k.p.c. oraz §12 ust. 2 w związku z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.). Ustalając wysokość wynagrodzenia pełnomocnika przy przyjęciu podstawowej stawki Sąd miał na uwadze rodzaj i stopień zawłości sprawy oraz nakład jego pracy.

Z powyższych względów, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ §2 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji.